

Tlač a informácie

Súdny dvor Európskej únie
TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č.°30/10
v Luxemburgu 16. marca 2010

Rozsudok vo veci C-325/08
Olympique Lyonnais SASP/Olivier Bernard a Newcastle UFC

Futbalové kluby môžu za mladých hráčov, ktorých vychovali, požadovať náhradu za výchovu v prípade, keď títo hráči zamýšľajú uzavrieť svoju prvú profesionálnu hráčsku zmluvu s klubom z iného členského štátu

Výška tejto náhrady musí byť určená so zreteľom na náklady vynaložené klubmi na výchovu tak budúcich profesionálnych hráčov, ako aj hráčov, ktorí sa profesionálnymi hráčmi nikdy nestanú

Zamestnávanie futbalových hráčov vo Francúzsku upravuje Charta profesionálneho futbalu Francúzskeho futbalového zväzu¹. Podľa charty sú „talentovanými“ hráčmi (joueurs „espoirs“) futbaloví hráči vo veku od 16 do 22 rokov, ktorí sú na základe zmluvy na dobu určitú zamestnaní ako hráči vychovávaní profesionálnym klubom. Charta zaväzuje „talentovaného“ hráča v prípade, že ho klub, ktorý ho vychoval, o to požiada, uzavrieť po skončení výchovy jeho prvú profesionálnu hráčsku zmluvu s týmto klubom.

Olivier Bernard uzavrel v roku 1997 s futbalovým klubom Olympique Lyonnais zmluvu „talentovaného“ hráča na tri sezóny. Pred uplynutím doby, na ktorú bola zmluva uzavretá, mu futbalový klub Olympique Lyonnais navrhol uzavretie jednoročnej profesionálnej hráčskej zmluvy. Olivier Bernard odmietol uzavrieť túto zmluvu a uzavrel profesionálnu hráčsku zmluvu s anglickým futbalovým klubom Newcastle UFC.

Futbalový klub Olympique Lyonnais v nadväznosti na to podal žalobu, ktorou sa domáhal od Oliviera Bernarda a futbalového klubu Newcastle UFC zaplata sumy 53 357,16 eura ako náhrady škody zodpovedajúcej odmene, ktorú by tento hráč získal počas jedného roka, ak by uzavrel zmluvu ponúknutú futbalovým klubom Olympique Lyonnais².

Cour de cassation (kasačný súd), ktorý vo veci rozhoduje v poslednom stupni, sa Súdneho dvoru pýta, či zásada voľného pohybu pracovníkov umožňuje klubom, ktoré vychovávajú hráčov, brániť alebo odrádzať svojich „talentovaných“ hráčov od uzatvárania profesionálnych hráčskych zmlúv s futbalovými klubmi z iných členských štátov, vzhľadom na to, že uzavretie takej zmluvy môže viesť k uloženiu náhrady škody.

Súdny dvor predovšetkým uvádza, že zárobková činnosť Oliviera Bernarda predstavuje hospodársku činnosť, ktorá ako taká spadá do pôsobnosti práva Únie. Súdny dvor ďalej poznamenáva, že charta má povahu kolektívnej zmluvy upravujúcej zárobkovú činnosť a ako taká tiež spadá do pôsobnosti práva Únie.

Súdny dvor tiež konštatuje, že skúmaný systém, podľa ktorého je „talentovaný“ hráč po ukončení obdobia svojej výchovy povinný uzavrieť svoju prvú profesionálnu hráčsku zmluvu s klubom, ktorý ho vychoval, lebo inak mu hrozí, že bude musieť klubu zaplatiť náhradu škody, môže odradiť tohto hráča od výkonu jeho práva voľného pohybu. V dôsledku toho **taký systém predstavuje obmedzenie voľného pohybu pracovníkov.**

¹ Charta, ktorá bola účinná v čase skutkových okolností vo veci samej.

² Charta v tom čase neupravovala spôsob odškodnenia klubu, ktorý hráča vychoval, v prípade, keď hráč po ukončení výchovy odmietol uzavrieť s týmto klubom profesionálnu hráčsku zmluvu. V takom prípade klub, ktorý hráča vychoval, mal však možnosť zažalovať „talentovaného“ hráča na základe francúzskeho zákonníka práce za porušenie zmluvných záväzkov vyplývajúcich z charty s cieľom získať od uvedeného hráča náhradu škody.

Ako však už Súdny dvor rozhodol v rozsudku Bosman³, vzhľadom na značný spoločenský význam športovej činnosti a najmä futbalu v Únii treba cieľ spočívajúci v podpore náboru a výchovy mladých hráčov uznať ako legitímny.

Na účely preskúmania, či je systém, ktorý obmedzuje právo voľného pohybu týchto hráčov, spôsobilý zaručiť uskutočnenie uvedeného cieľa a nejde nad rámec toho, čo je nevyhnutné na jeho dosiahnutie, treba vziať do úvahy špecifickosť športu vo všeobecnosti a zvlášť futbalu, ako aj ich spoločenskú a výchovnú funkciu.

Podľa Súdneho dvora perspektíva, že futbalové kluby získajú náhradu za výchovu hráčov, pritom povzbudzuje tieto kluby k vyhľadávaniu talentov a zabezpečovaniu výchovy mladých hráčov.

V tejto súvislosti Súdny dvor upresňuje, že systém, ktorý stanovuje zaplatenie náhrady za výchovu v prípade, keď mladý hráč uzavrie po ukončení svojej výchovy profesionálnu hráčsku zmluvu s iným klubom, než ktorý ho vychoval, možno v zásade odôvodniť cieľom spočívajúcim v podpore náboru a výchovy mladých hráčov. Taký systém však musí byť skutočne spôsobilý dosiahnuť uvedený cieľ a byť vo vzťahu k nemu primeraný, pričom sa musia vziať do úvahy náklady vynaložené klubmi na výchovu tak budúcich profesionálnych hráčov, ako aj hráčov, ktorí sa profesionálnymi hráčmi nikdy nestanú.

Z toho vyplýva, že zásade voľného pohybu pracovníkov neodporuje systém, ktorý na účely uskutočnenia cieľa spočívajúceho v podpore náboru a výchovy mladých hráčov zaručuje odškodnenie klubu, ktorý hráča vychoval, v prípade, keď mladý hráč uzavrie po ukončení obdobia svojej výchovy profesionálnu hráčsku zmluvu s klubom z iného členského štátu, pod podmienkou, že tento systém je spôsobilý zaručiť uskutočnenie uvedeného cieľa a nejde nad rámec toho, čo je nevyhnutné na jeho dosiahnutie.

Pokiaľ ide o predmetný francúzsky systém vo veci samej, Súdny dvor uvádza, že pre uvedený systém je príznačné, že klubu, ktorý hráča vychoval, sa vypláca nie náhrada za výchovu, ale náhrada škody, za ktorú zodpovedá dotknutý hráč z dôvodu porušenia svojich zmluvných záväzkov a ktorej výška je určená nezávisle od skutočných nákladov vynaložených na výchovu uvedeným klubom. Výška tejto náhrady je totiž vypočítavaná nie v závislosti od nákladov na výchovu, ktoré uvedený klub vynaložil, ale vzhľadom na celkovú ujmu, ktorú tento klub utrpel. Súdny dvor teda konštatuje, že **francúzsky systém presiahol rámec toho, čo bolo nevyhnutné na podporu náboru a výchovy mladých hráčov, ako aj financovania týchto činností.**

UPOZORNENIE: Návrh na začatie prejudiciálneho konania umožňuje súdom členských štátov v rámci sporu, ktorý rozhodujú, položiť Súdnemu dvoru otázky o výklade práva Únie alebo o platnosti aktu práva Únie. Súdny dvor nerozhoduje vnútroštátny spor. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby rozhodol právnu vec v súlade s rozhodnutím Súdneho dvora. Týmto rozhodnutím sú rovnako viazané ostatné vnútroštátne súdne orgány, na ktoré bol podaný návrh s podobným problémom.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

[Úplné znenie](#) rozsudku sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

Fotografie z vyhlásenia rozsudku sú k dispozícii na „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106

³ Rozsudok z 15. decembra 1995 vo veci C-415/93 Bosman.